

thingets Forsamlingsfal skulde benyttes til dette Brug, da derved kunde opstaae Collision med Hensyn til Landstingets Holdelse, især naar Forhør, der medtog mange Dage, skulde optages ved Rigsretten. Der skjønt heller ingen Nødvendighed i, at Stedet for Rigsrettens Holdelse skal være bestemt ved Lov, hvorimod derom kan tages Bestemmelse i hvert enkelt Tilfælde.

Til § 5. Da Rigsretten til ingen Tid bør savne sin Formand, der, naar Tiltale skal finde Sted ved Retten, strax bør foretage det til dens Sammenkaldelse og i andre Henseender Fornødne, bør Valget af Formanden foregaae hver Gang Rigsrettens Medlemmer ere blevne valgte af Landstinget og Landets øverste Domstol. Valgmaaden og hvad dermed staaer i Forbindelse kan formeentlig fastsættes af Retten selv, uden at Noget derom behøves at optages i Loven, ikke engang at der til Valget af Formanden skal udtrædes over Halvdelen af Stemmerne, uagtet dette vistnok vil blive fulgt som Regel. De øvrige Bestemmelser ere fastsatte i Lighed med hvad i § 2 er foreskrevet og retsfærdiggjøres ved de der anførte Grunde.

Til § 6. Naar her er foreslaaet den Orden, hvori Rigsrettens Medlemmer skulle tage Sæde i Retten, er dette naturligtvis ikke sset af conventionelle Hensyn, men fordi der bør være en fast Regel angaaende den Orden, hvori de forskjellige Medlemmer af Rigsretten skulle tage Deel i Voteringen. Da Landstingets og Høiesterets Medlemmer udgjøre en Genhed i Rigsretten, bør dette ogsaa fremtræde i selve Anordningen af Medlemmernes Pladser og den Orden, hvori de afgive deres Stemmer i Sagen, og det er derfor bestemt, at de skulle tage Sæde skiftevis efter hinanden saaledes, at et Medlem af Landstinget sidder ved Siden af et Medlem af Høiesteret. Det vilde vel have sine Fordele, om der først Voterende var en af Høiesterets Assessorer, der har Døvelse i strax efter den mundtlige Procedure at give en fuldstændig Fremstilling af Sagens factiske og retlige Bessaffenhed, tilstrækkelig motivere sit Botum og nøiagtige Udtryk, hvilket ikke altid vil være let for det Medlem af Landstinget, i hvis

Lod det maatte falde; men det er dog fundet betænkeligt, at foreskrive som Regel, at et Medlem af Høiesteret skulde være den først Voterende i Rigsretten, da det kunde synes, at dette Medlem, og igennem ham Høiesterets Tilforordnede i Rigsretten, vilde blive udelukkende tillagt den Indflydelse paa Sagens Afgjørelse, som det først afgivne Botum, naar det er vel motiveret, kan udøve paa de øvrige Vota. Man har derfor foretrukket at lade det afhænge af Valget af Formanden efter den foreskrevne Orden for Rigsrettens Medlemmers Sæde, hvem der, som den Næderste i Retten, ifølge § 22 skal votere først. Ligesom iøvrigt Høiesterets Medlemmer indbyrdes tage Plads efter deres Anciennitet i Retten, saaledes er det naturligt, at Landstingets Medlemmer tage Sæde i den Orden, hvori de ere valgte, og hvori de derfor bør nævnes i Thingets Skrivelse.

Da Bestemmelsen i nærværende Paragraph, som bemærket, staaer i nøie Forbindelse med Ordenen for Voteringen, der iøvrigt først omhandles i § 22, men som allerede her er bleven Gjenstand for Dmtale, bemærkes, at efter Reglementet for Rigsretten i Norge § 16 følges der en anden Fremgangsmaade, i det Høiesterets Assessorer alle votere først, og det i den Orden, som Lodtrækning imellem dem indbyrdes bestemmer; derpaa votere Lagthingets Medlemmer i den Orden, hvori de sædvanligen paaraabes til Stemmegivning, dernæst Høiesterets Justitiarius og tilsidst Præsidenten, som efter Grundlovens § 86 altid er Lagthingets Præsident. Men det vil erindres, at Forholdet imellem Lagthingets og Høiesterets Medlemmer i den norske Rigsret er meget forskjelligt fra Forholdet imellem Landstingets og Høiesterets Medlemmer i den danske Rigsret, hvor Antallet er lige, og at det saaledes blot af den Grund har mindre Betænkelighed der, end det hos os vilde have, at lade Høiesteret i det Hele votere først, hvilket let vilde fremkalde bestemte Modsatninger i Voteringen, end som baade i sig er ønskeligt og maa antages at ville fremkomme, naar Landstingets og Høiesterets Medlemmer votere afperlende.

Til § 7. Det synes det naturligeste, ligesom i Norge er fastsat, at lade Retsfriver-